

ELINA WARSTA

Suurin niistä on sattuma

16.12.2022–21.1.2023 | Galleria Kuvitus

NÄIN mummin viimeisen kerran pari kuukautta ennen hänen kuolemaansa. Mummi istui sänkynsä laidalla ja katsoi eteenpäin, ulos ikkunasta. Istahdin mummin viereen ja kysyin: »Mitä sää täällä puuhaillet nykyään?» Mummi ei kääntänyt katsettaan, vaan hymyili hiukan ja sanoi: »Mää muistelen menneitä.» Siihen asti aktiivisen ja maailmasta kiinnostuneen ihmisen katse oli kääntynyt sisäänpäin ja menneeseen. Tuo hetki on jäänyt mieleeni. Tunsin mummissa muutoksen ja ehkä lähenevän kuolemankin.

Suureen osaan muistojani liittyy mielikuva. Joskus nämä visuaaliset muistot ponnahtavat ajatuksiin ilman sen suurempaa syytä. Kesken työpäivän saatan muistaa valkoisen kengurun, joka nuokkui takapihallamme Tasmanian residenssissä, tai äitini 80-luvulla poimimassa punaisia viinimarjoja, sininen college-paita päällään. Näitä muistikuvia tuntuu yhdistävän tunne. Tunne, joka on tehnyt hetkestä merkityksellisen.

Suurin niistä on sattuma -näyttelyyn olen toteuttanut muistikuvia kolmiulotteisina kuvina. Ne heräävät näin eloon eri tavalla, kuin jos olisin esittänyt ne kaksiulotteisesti. Samalla usvaiset muistikuvat saavat tarkemmat rajat ja muodot. Ja niin kuin muistomme, ne eivät ole toisinto totuudesta. Ne ovat kuvitettuja hetkiä.

Näyttelyn nimi kertoo elämän ja muistojen sattumanvaraisuudesta, mutta myös tekniikoista ja kokeellisesta työskentelytavasta. Keraamiset esineeni ovat täynnä sattumia. Keramiikka on minulle uutena tekniikkana yllätyksellinen ja »uunin jumalattaret» tekevät siitä joskus melkein pä hallitsematonta. Toisaalta suuri osa keramiikan tenhosta on juuri sattumanvaraisuudessa.

Näyttely sisältää myös kolmiulotteisia kuvia, joita tein samaan tapaan kuin keramiikkaa. Rakensin niitä suunnittelematta ja luonnostelematta, taso kerrallaan. Tein kaiken käsin. Luonnoksina toimivat muistikuvat, jotka muuttuivat työn edetessä kuviksi. Suurimpien töiden puiset makeislaatikot löysin vanhan talomme vintiltä. Ne olivat raamit, jotka odottivat sisäänsä uusia maailmoja.

– *Elina Warsta*

ELINA WARSTA

The greatest of these is chance

December 16th 2022 – January 21st 2023 | Galleria Kuvitus

I SAW my grandmother for the last time a couple of months before her death. She was sitting at the edge of her bed, looking ahead, out of the window. I sat next to her and asked, »What are you up to these days?» My grandmother did not look away from the window; she only smiled a little and said, »I'm thinking about the past.» This person, who had previously been so active and interested in the world, had now turned her gaze inwards, towards the past. That moment has stayed with me. I could feel a change in my grandmother, perhaps even the sense of approaching death.

A large part of my memories come with an image, a recollection. Sometimes these visual memories pop into my head for no apparent reason. In the middle of my workday, I might suddenly recall the white kangaroo that used to doze off in the backyard of our residence in Tasmania, or my mother in the 80s, picking red currants in her blue sweatshirt. These memories are often paired with a certain emotion. An emotion that has made the moment significant.

For the exhibition *The greatest of these is chance*, I have recreated my memories as three-dimensional images. They come to life in a different way than if I had created them using only two dimensions. This also gives my foggy memories clearer boundaries and shapes. And just like our memories, they are not a reproduction of reality. They are illustrated moments.

The name of the exhibition refers to the random nature of life and memories, but also to the role of chance present in the techniques I have used and in my experimental way of working. My ceramic pieces are full of chances. As ceramics is a new technique for me, it is full of surprises, and sometimes the »kiln goddesses» place the process almost completely out of my control. On the other hand, a large part of the charm of ceramics lies precisely in its random nature.

The exhibition also includes three-dimensional pictures, which I created in a way similar to the ceramics. I built them without plans or drafts, one layer at a time. I did everything by hand. My memories served as drafts, which turned into images as the work progressed. The wooden candy boxes that I used in my biggest pieces were found in the attic of our old house. They acted as frames, awaiting for new worlds to be created inside them.

– *Elina Warsta*